

RĂZBUNAREA LUI LABICHE

RĂZBUNAREA LUI CUPIDON de Eugène Labiche • Traducerea: Gelu Apostol • Teatrul "Bulandra" • Data premierei: 7 februarie 1991 • Regia: Ion Lucian • Scenografia: Nina Brumuşilă • Muzica: Nicu Alifantis • Distribuția: Aurel Cioranu (Paul Celimar), Petre Lupu (Bocardon), Paul Chiribută (Vernouillet), Manuela Ciucur (Emma), Zoe Muscan (Madame Colombat), George Oprina (Monsieur Colombat), Mihai Sandu Gruia (Pitois), Ozana Oancea (Adeline).

Un Labiche e întotdeauna o garanție sigură pentru succesul de casă. Și dacă e adevărat că trecem printr-o criză a publicului, soluția merită încercată. Merită să mizăm, cu alte cuvinte, pe reputația de comediograf desăvârșit a lui Eugène Labiche, pe cariera vodevilului dus la glorie direct în fotoliul Academiei Franceze de acela care a găsit o regulă infailibilă a mecanismului comic. Mai rămâne ca punându-l în scenă să nu-l trădăm pofta de ris, să nu-l destrămăm urzeala, atât de dibaci ascunsă, și să lăsăm liberă fanteziei, creația scenică. Să fim atât de dispuși sau predispuși să ne lăsăm cucerii de spiritul său nonșalant, pe cât s-a lăsat el însuși înrobilit de acest orgoliu al facilității. "O oglindă de o absurdă și blajină candoare" (Vito Pandolfi) afișând bonomia chiar când ticluiește un desen caricatural, comedile lui Labiche produc, neîndoios, o veselie explozivă, tandră și relaxantă.

La Teatrul "L.S.Bulandra", **Răzbumarea lui Cupidon** nu pare a se fi născut dintr-o atare stare de spirit. Nu pentru că spectacolul și-ar fi dorit să polemizeze cu "neseriozitatea" autorului, ci dintr-o posibilă inapetență conjuncturală, credem, pentru gen, din care a rezultat și o lipsă evidentă de inspirație. Pe mîna reputatului actor Ion Lucian, exersat cu meșteșug și într-ale regiei, spectacolul e indecis proiectat. Pentru că nu se lasă tentat nici de parodiarea "bufoneriei insultătoare a personajelor" (Soursault, monografia Labiche), nici de stilul elegant al badineriilor prin care excelează autorul. Fără farmecul acestei dezinvolturi, fără strălucirea de poleială care să genereze prin contrast efectul comic, piesele Domnului Labiche pot părea simple stupidenii. Nu e cazul, dar o umbră de oboselă și rutină plutește în atmosfera spectacolului vătuiund sunetul curat al vodevilului. Cellmare, craiul tomatărec care porcede la înșurătoare, pare el însuși stînjinit de indecizia regizorului, oscilînd între a-l comenta cu ironie pe versatiliul bonviveur sau a-l justifica pur și simplu. Într-un interviu dat Televiziunii Aurel Cioranu declara că elaborează greu, referindu-se evident și la acest rol. Din păcate pe scenă n-a ajuns de această dată decît plictisul acestui efort, fără ca interpretul să-și poată pune-n valoare talentul recunoscut și îndelung exersat.

Cîteva impulsuri mai vioale vin din partea interpretelor lui Vernouillet și Bocardon, cei doi încornorați abuzivi. Primul,

prin Paul Chiribută, într-o compoziție atentă, emană un haz mucal, adevărat prostănaculul săritor și gafelor pe care le face cu seninătate; celălalt, prin Petre Lupu, jucînd mai insinuant, creionează un plăcher simpatic la care actorul subscie prin toate mijloacele. În rolul Evel, mîreasa pudică și necruțătoare cu "morală" lui Cellmare, Manuela Ciucur nu-și îngăduie prea multă contribuție personală, iar aplombul binecunoscut al actriței e alci încorsetat la propriu de o vestimentație șablon. Umorul suculent al Zoel Muscan (M-me Colombat) e și el adesea deturnat de jocul greoi al par-

tenerului, George Oprina, așa încît, corecți fiind, cei doi nu reușesc să valorifice comicul situațiilor la care participă. Încearcă, în stilul său, cîteva "tumble" Inventivul Sandu Gruia, dar valetul Pitois e totuși un personaj de planul doi. Ozana Oancea trece prin scenă scuturînd delicat praful de pe mobile, fără vreun efect, din păcate, pentru atmosferă. Decorurile și costumele Irinei Brumuşilă sînt *comme il faut*, adică pedant lustruite și insistente colorate, dar nu de calofilie avea nevoie acest spectacol.

■ DOINA PAPP

ȘTEFAN LENKISCH

În ziua cînd am simțit, pentru prima dată în acest an, apropierea primăverii, ne-a sosit, de departe, trista veste că peste Ștefan Lenkisch s-a așternut iarna veșnică.

Cu o carieră de aproape patruzeci de ani în regia teatrului de păpuși, Lenkisch a fost în același timp autor de texte dramatice, atent îndrumător întru formarea profesională a interpreților păpușari, fin observator și comentator al fenomenului teatral din țară și de peste hotare.

S-a născut în 1930 la Vatra Dornei. A urmat Facultatea de regie a Institutului de teatru "I.L.Caragiale", la clasa profesorului Ion Sahighian, absolvită în 1953. Încă din anul 1952 a debutat ca regizor la Teatrul "Tîndărică" din București. A fost întîi asistent la catedra de Istoria teatrului universal la Institutul de teatru, apoi lector la secția de scenografie a Institutului de arte plastice "N.Grigorescu". A montat 96 de spectacole, majoritatea la Teatrul "Tîndărică", dar și la teatrele de gen din Constanța și Galați, precum și la Plovdiv (Bulgaria), Stockholm (Suedia), Cairo (Egipt), Aarhus (Danemarca). A predat cursuri de specialitate în Germania, Egipt și Danemarca.

Un demon al neliniștii, al veșnicilor căutări, l-a chinuit cu harul său. Destinul unei dramaturgii naționale pentru scena marionetelor l-a preocupat, cu nobilă încăpăținare. Mulți autori îi datorează debutul în teatrul păpușăresc, printre care Gellu Naum, Nina Cassian, Mircea Sîntimbreanu, Iordan Chimet, Alexandru Mitru, Al. T. Popescu, Brîndușa Zaița Silvestru, Costel Popovici, compozitori ca Dumitru Capoianu, Pascal Bentoiu, Nicolae Kirculescu, Paul Urmuzescu, Ștefan Niculescu i-au ilustrat (muzical) spectacolele, obținînd certe succese sub bagheta lui regizorală, iar scenografi ca Ioan Constantinescu, Ella Conovici, Ștefan Hablinski, Mioara Buescu, Ileana Popescu, Mircea Nicolau, Sever Frențiu - și încă mulți alții l-au înconjurat cu dragoste și credință în făurirea unor lumi de vis și feerie. Viața scenică a unor spectacole ca **Elefanțelul curios** de Nina Cassian după R. Kipling, **Tigrișorul Petre** de Hana Januszewska, sau **Șoricelul și păpușa** de Alecu Popovici se numără în decenii, moștenindu-se de la bunici la nepoți.

Adio, prieten iubit. Ți-ai găsit, în sfîrșit, liniștea.

■ MIHAI CRIȘAN

MOARTEA UNUI ARTIST

